ANNA DÉDALUS DETECTIU
VOLUM 3

EL MISTERI DE LA MUNTANYA MORTA

Miguel Ángel Giner Bou
Susanna Martín

andana gràfica

ÍNDEX

El retrobament 7

Coronel Ferdinand von Wanderschneider 35

L'incident del pas Diàtlov 41

La decisió 49

El viatge 55

Primers problemes 67

Al tren 75

El pas Diàtlov 83

Ombres a la nit 91

La recreació 99

El barranc al bosc 111

Viatge a la fi de la nit 131

L'aparició 135

El quadern, l'origen 145

El viatger del temps 173

Final 185

EL RETROBAMENT

PER ANNA DÉDALUS

FRUS!
FRUS
FRUS
FRUS
FRUS

CORRE, ONCLE **EUGENE**!
UF, UF, JA... JA M'AGRADARIA A MI ANAR EL VOSTRE RITME.
JO NO ESTIC FET PER A AÇÒ.

QUI EM MANA A MI FICAR-ME DE NOU EN AQUESTES AVENTU...
... RES?... AH...
AAAAAAH
AAAAAAH

RLAF
SPLASH

ON ESTAN **ANNA** I **EUGENE**?
HAN CAIGUT AL RIU... **PERÒ NO ELS VEIG PER ENLLOC.**
ALLÍ ESTAN!
QUÈ FEM, **SALTEM NOSALTRES** TAMBÉ?
NO HO SÉ...
OH!
NOOO! ARA QUE ENS HAVÍEM TROBAT **NO VULL TORNAR-VOS A PERDRE!**

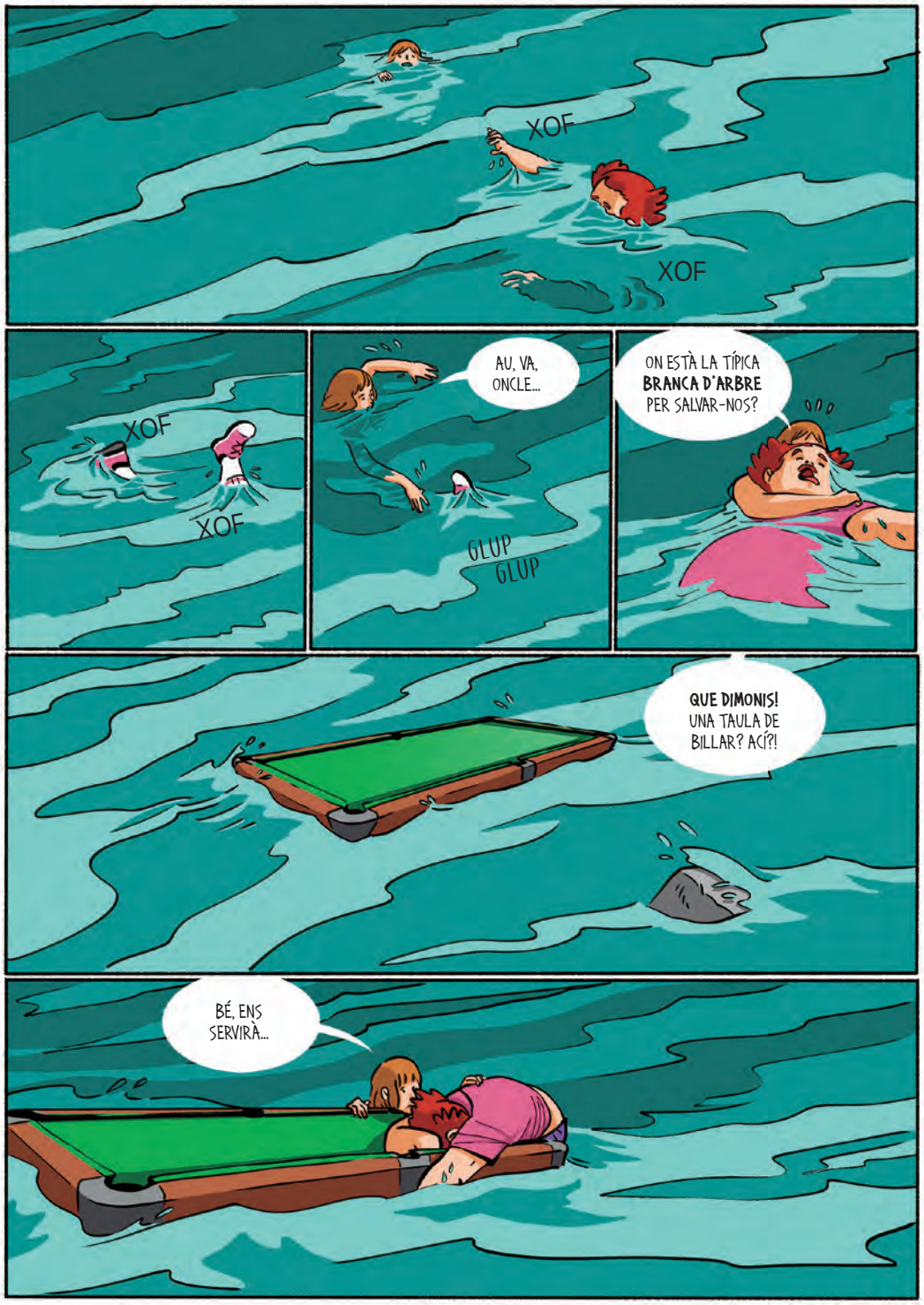
XOF
XOF
XOF
XOF
AU, VA, ONCLE...
GLUP GLUP
ON ESTÀ LA TÍPICA **BRANCA D'ARBRE** PER SALVAR-NOS?
QUE DIMONIS! UNA TAULA DE BILLAR? ACÍ?!
BÉ, ENS SERVIRÀ...

VINGA, QUETA, DÍDAC, PUGEU, QUE ENCARA TINC UN FUM DE PLANS PER A VOSALTRES.
NO EM FEU PERDRE MÉS TEMPS.
BANG
BANG
BANG
ZIU
BANG

L'HEM TOCAT, SRA MULLIGAN, **ESTÀ FERIT.**
NO N'HI HA PROU! SI NO VOLEN TREBALLAR PER A MI **ELS VULL MORTS ELS DOS!**
QUÈ VOL QUE FEM? EL CORRENT SE'LS ENDÚ.
ÉS FÀCIL.
AAAAAH!
TU I TU, **VOLUNTARIS**, A L'AIGUA TAMBÉ!

AAAAH!
AAAAH!
XOF
XOP
XOF
UNA...
UNA TAULA DE JOC?!
XAP
XAP
XOP

FROOOOSH
UNA CASCADA? NO PODRIA SER MÉS TÍPIC!
FROOOSH
SI HO PASSEM AÇÒ, ONCLE EUGENE, ET PAGUE UN SOPAR ON TU VULGUES.
UUUUH... T'ACCEP... T'ACCEPTE... LA INVITACIÓ...

PLAF
XOP
XOP

QUETA!
DIDAC!
CROC!

GUAU! GUAU! GUAU!
FROOOOSH
BLOOM?!
SÍ, ÉS BLOOM, ONCLE EUGENE!
HMMM... BLOOM...
BROOM
GUAU! GUAU!
ZIIP
ZIIP
UF, PELS PÈLS!
CC 138
PREFECTURA

FROOOOO
PACMAN
FROOSH
NO...
... NO...
POT SER VERITAT!
UNA CASCADA!

TAP
XAC
SUASH
QUE... QUETA!
ALERT...
XAC

BANG
FROOSH
¡AAAAH!
PREFECTURA

FROOSH
FROOSH
FROOSH
ANNA!
XOF
GRÀ... GRÀCIAS... ON... ESTÀ DÍDAC?
HA CAIGUT A L'AIGUA I ANNA HA SALTAT PER TRAURE'L... PERÒ NO APAREIXEN.
QUÉ?!

FLUS
AI!
TUMB
GUAU!
GUAU!
GUAU!
GUAU!
GUAU!
GUAU!
GUAU!
HSOOOOOOSH

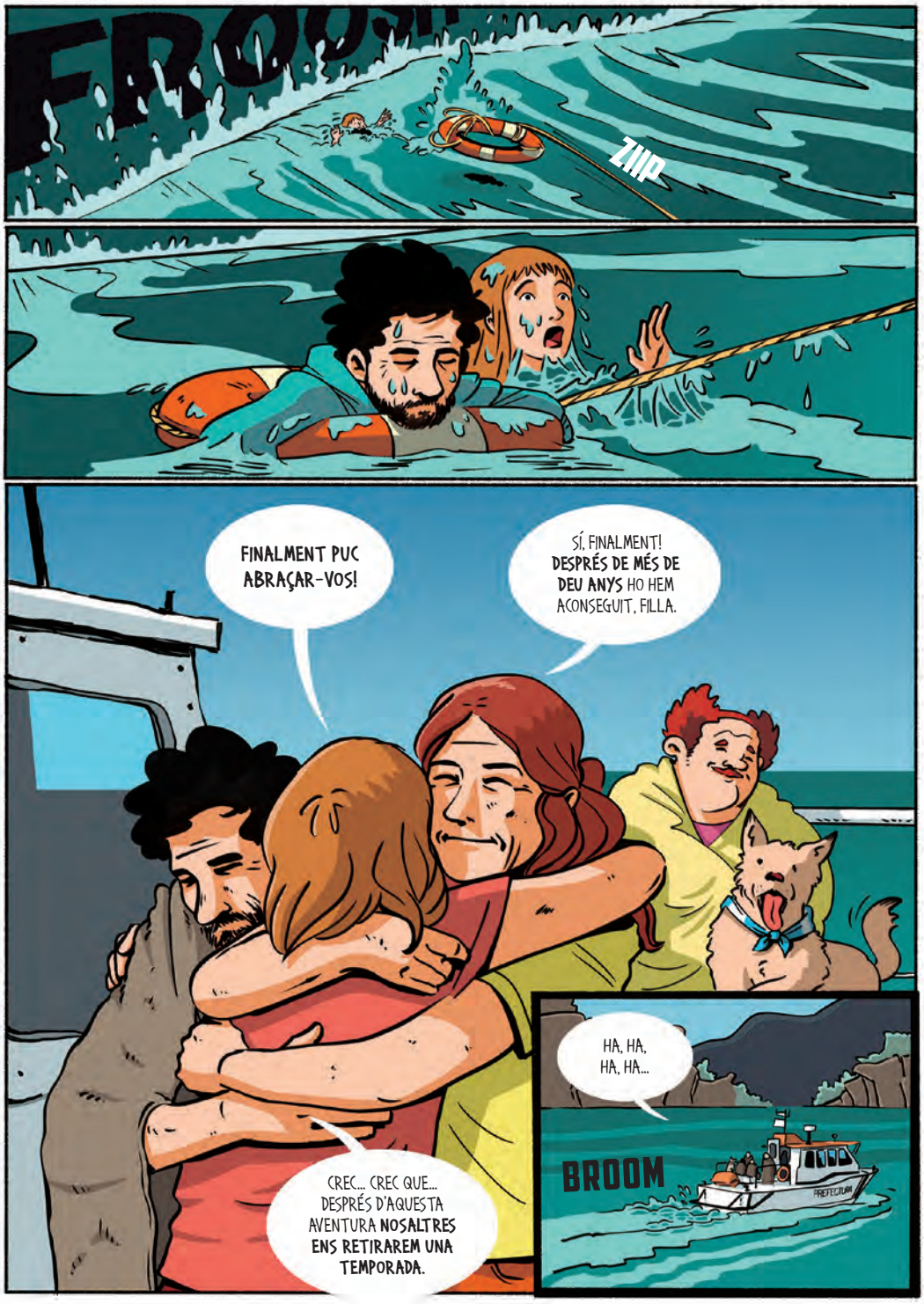
ZIIP
FINALMENT PUC ABRAÇAR-VOS!
SÍ, FINALMENT! DESPRÉS DE MÉS DE DEU ANYS HO HEM ACONSEGUIT, FILLA.
CREC... CREC QUE... DESPRÉS D'AQUESTA AVENTURA NOSALTRES ENS RETIRAREM UNA TEMPORADA.
HA, HA, HA, HA...
BROOM
PREFECTURA

MÉS TARD...
CABO BOÑAL
PASSA ANNA, PREN SEIENT.

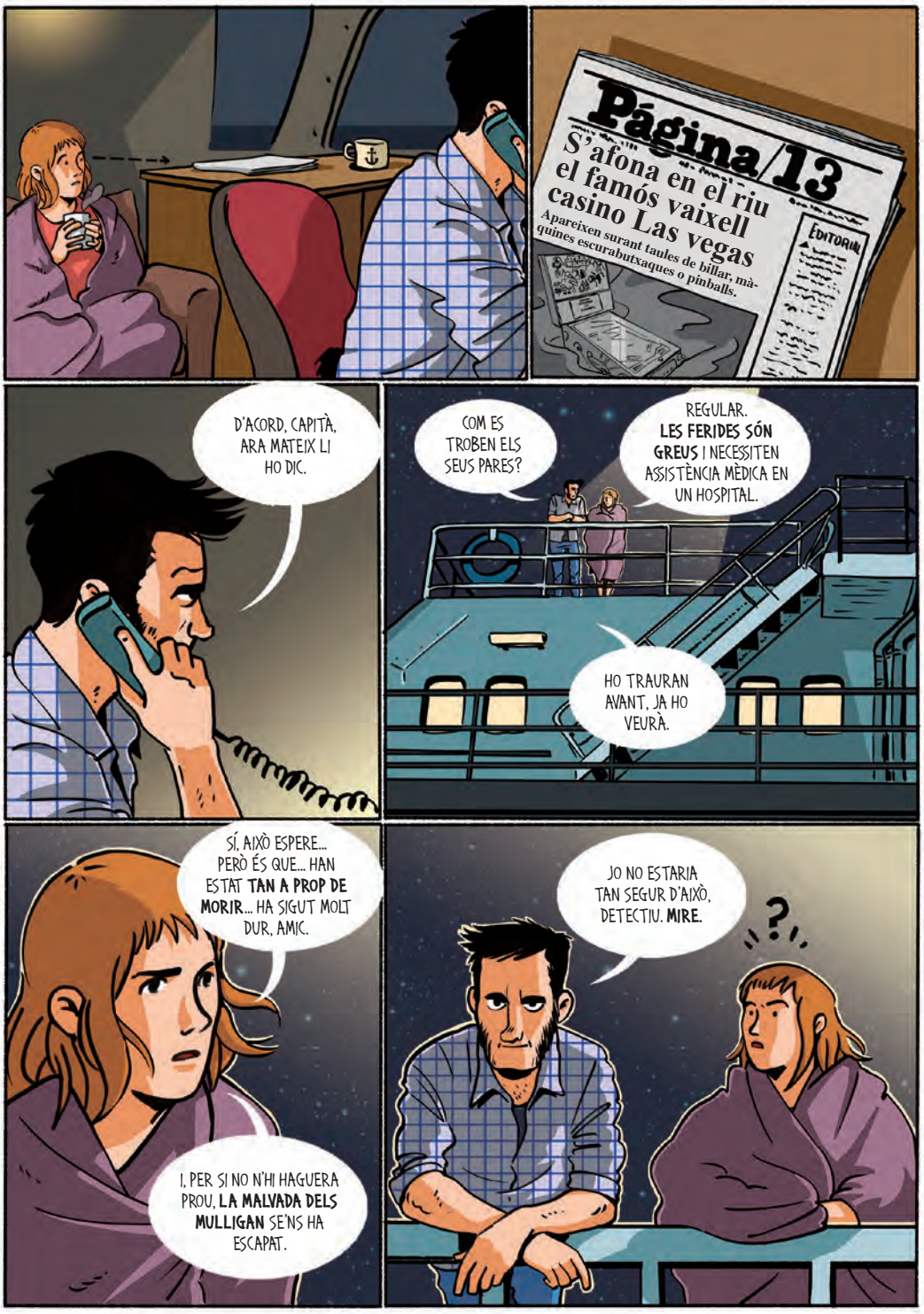
Página/13
S'afona en el riu el famós vaixell casino Las vegas
Apareixen surant taules de billar, màquines escurabutxaques o pinballs.
EDITORIAL
D'ACORD, CAPITÀ, ARA MATEIX LI HO DIC.
COM ES TROBEN ELS SEUS PARES?
REGULAR. **LES FERIDES SÓN GREUS** I NECESSITEN ASSISTÈNCIA MÈDICA EN UN HOSPITAL.
HO TRAURAN AVANT, JA HO VEURÀ.
SÍ, AIXÒ ESPERE... PERÒ ÉS QUE... HAN ESTAT **TAN A PROP DE MORIR**... HA SIGUT MOLT DUR, AMIC.
I, PER SI NO N'HI HAGUERA PROU, **LA MALVADA DELS MULLIGAN** SE'NS HA ESCAPAT.
JO NO ESTARIA TAN SEGUR D'AIXÒ, DETECTIU. **MIRE.**
?

HOLA, FAMÍLIA! SABÍEM ON ESTAVEN A LES MUNTANYES, PERÒ VAM ARRIBAR-HI TARD.
QUAN VAM APARÉIXER LA SRA. MULLIGAN JA HAVIA OBLIGAT A SALTAR ELS SEUS SICARIS. SENSE TANTS HOMES AL SEU COSTAT, VA SER FÀCIL **REDUIR-LA I APRESSAR-LA.**
HE VINGUT FINS AQUÍ NOMÉS PERQUÈ LA VEGES, FINALMENT, **EMMANILLADA**.
GRÀCIES DANIEL. ABANS QUE US L'EMPORTEU...
HARPIA MALEIDA! QUASI MATA ELS MEUS PARES!
AH, **S'HAN SALVAT?** ALESHORES NO EREN TAN BONS SICARIS COM M'HAVIEN PROMÉS... TAN CARS QUE M'HAN COSTAT.

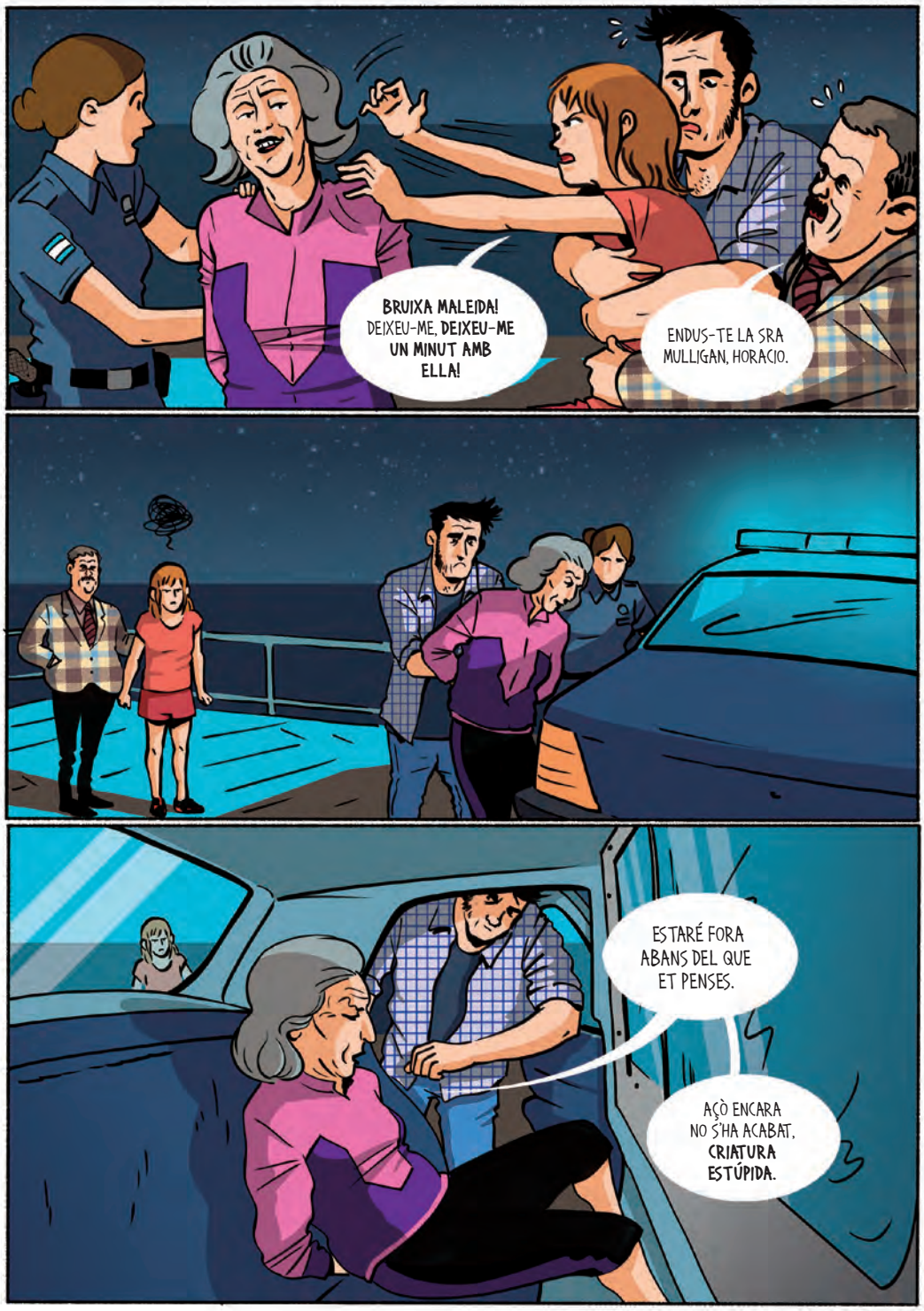
BRUIXA MALEIDA! DEIXEU-ME, DEIXEU-ME UN MINUT AMB ELLA!
ENDUS-TE LA SRA MULLIGAN, HORACIO.
ESTARÉ FORA ABANS DEL QUE ET PENSES.
AÇÒ ENCARA NO S'HA ACABAT, CRIATURA ESTÚPIDA.

JO... HO SENT... NO PERD MAI ELS PAPERS D'AQUESTA MANERA.
M'HAS DEIXAT DE PEDRA. PER UNA VEGADA NO HE SIGUT JO QUI HA ESTAT FORA DE LLOC.
NO T'ANGOIXES PEL QUE HA DIT. TÉ TANTS CÀRRECS AL DAMUNT I TANTES PROVES EN CONTRA QUE ESTARÀ EN LA GARJOLA MÉS DEL QUE ELLA ESPERA.
AIXÒ ESPERE, AMIC...

CORONEL FERDINAND VON WANDERSCHNEIDER

Tanque el quadern que acaba de dibuixar Anna i se m'escapa un somriure irònic que Anna capta de seguida. Encara que ja fa quasi tres mesos des que va passar el que s'explica al quadern, com sempre, la descripció de l'acció i els detalls és sorprenent, no pot estar millor dibuixat. Anna, amb Matilda roncant-li al braç, s'impacienta davant del meu silenci.

–Bé, oncle, què t'ha semblat?

–Bé, bé, no està malament –li dic mentre òbric un pot de menjar de gats per a Matilda.

–No està malament?! Saps com m'ha costat dibuixar totes aquestes plantetes i tota aquesta aigua?! No saps com de difícil és dibuixar l'aigua –diu visiblement enfadada.

–Que era broma, Anna. Està genial, com sempre –li dic rient-me a boca plena.

Matilda, quan ha sentit el clàssic so d'obrir el pot, se n'ha baixat dels braços d'Anna i ara ve cap a mi perquè li òmpliga el plat amb el seu menjar. Anna agafa el quadern i l'obri. Es queda pensativa, supose que s'ha posat a recordar-ho tot. Des que van aparéixer els seus pares a la mansió grisa el 1975, fins al dia de hui, han passat més de deu anys, que se li deuen haver fet llarguíssims.

–Finalment tots a casa, eh? –li dic eixugant-me les llàgrimes que m'han eixit de tant de riure.

–A l'hospital, més concretament –em diu seriosa.

–Bé, Anna, no et capfiques per això. Estan totalment fora de perill i l'únic que necessiten és repòs. I nosaltres, després d'aquesta llarga aventura a Amèrica del Sud, també.

-Sí, tens raó. T'adones que si no haguera trobat els quaderns

de ma mare no hauria pogut salvar-los? Va ser una sort trobar el primer en aquell soterrani i que Geraldine tinguera el segon quadern –diu Anna, amb la mirada perduda. Sé que detesta que l'atzar l'ajude a resoldre els casos.
–No, no estic d'acord, Anna. Crec que més prompte o més tard, hauries acabat descobrint el rastre dels teus pares en els tripijocs de la senyora Mulligan i els hauries salvat igualment, n'estic convençut.
Matilda, després de menjar-se el bol sencer, se n'ha pujat de nou al braç d'Anna i s'ha posat a roncar com si s'acabara el món. Jo aprofite per obrir la nevera i traure un tros de formatge de bola i una peça de sobrassada picant de Mallorca, que no pot estar més bona. Amb un parell de galetes salades em prepare una delícia.
–Sí, és possible. O els hauria donat per morts i hauria girat full. Tot és possible –diu, deixant el quadern a la taula i acaronant Matilda darrere de les orelles, que és on més li agrada. Després, Anna s'estira per desentumir-se mentre badalla. Ni així se n'ha baixat la gata que s'arrapa al pantaló d'Anna traient les ungles.
–Et prepare alguna cosa per menjar? –li dic quan m'adone que no li he oferit part de la meua delícia.
–No, oncle, no cal. De seguida me'n vaig a arreplegar Bloom de la perruqueria i a visitar els meus pares a l'hospital. Ja soparé quan torne.
De moment la conversa s'interromp pel soroll del timbre de la porta i jo no puc evitar sobresaltar-me un poc. La darrera vegada que va sonar quan no ho esperava, hi va aparéixer un fals detectiu amb un bigot fals en aquesta cuina i jo vaig acabar jugant-me la vida entre Xile i l'Argentina, corrent per dins d'una muntanya durant un terratrèmol. De la impressió m'ha caigut la galeta amb la sobrassada i el formatge i, com no podia ser de cap altra manera, ha caigut cara avall. Ho plegue abans que Matilda, que en veure menjar per terra ha baixat corrents de

les cames d'Anna, ho devore. Bufe un poc sobre el formatge que s'ha embrutat i reprenc la delícia.
–Obris la porta, oncle? És ta casa –em diu Anna.
–Ai, sí, ja hi vaig, me n'havia oblidat. Encara que sé del cert que és per a tu, sempre ho és –li dic.
Recórrec el passadís de casa fins la porta d'entrada. A través del vidre translúcid de l'ull de bou de la porta es defineix una figura forta i esvelta i jo no puc evitar pensar que s'acosten problemes. Encara que on jo veig problemes, Anna i els seus pares veuen aventures. Tot depén del cristall amb què es mire, en aquest cas, això del cristall, mai millor dit. Òbric la porta i un senyor d'uns quaranta anys, amb els cap rapat a l'u, alt i fort, d'aspecte militar, em rep seriós. Els seus ulls blaus com el cel em miren profundament i no puc evitar que m'intimiden un poc.
–Serrr aquesta la casa de la detectiu Anna Dédalus? Ella estarrr? –diu amb un fort accent rus o Alemany.
–Sí, sí, passe... senyor?
–Corronel Ferrdinand Von Wanderrrschneiderrr, a les seues ordres –diu quadrant-se un poc i crec, no n'estic segur, acostant els talons. Només li ha faltat posar la mà a la templa i fer la salutació militar.
–Passe, passe, coronel, ara de seguida avise Anna –li dic obrint més la porta i deixant-li pas perquè entre cap a dins de casa.
–Pot dir-me Ferrdinand, Sr Eugene –diu quan passa per davant meu. Com deu saber aquest home el meu nom? Bé, si ho pense bé, tampoc no és tan difícil, quasi sempre acompanye Anna en els seus casos. És normal que la fama també a mi em precedisca.
Les botes militars del coronel ressonen al terra de parquet del passadís de casa. El convide a entrar al menjador i jo vaig a buscar Anna. Ella em rep amb una mirada interrogativa i amb la gata, de nou, al braç. Li explique que han vingut preguntant per ella, l'aspecte dels visitant i l'avise que em fa mala espina.

–Si m'haguera de fiar de les teues premonicions no hauria acceptat cap cas en tota la meua vida, oncle –em diu mentre intenta fer baixar Matilda de les seues cames, que s'hi nega rotundament i s'aferra als pantalons amb les ungles fora. Anna, que ja la coneix, la rasca un poc per darrere de les orelles i, quan la gata es relaxa, l'agafa per les aixelles i la diposita amb tendresa a terra. Quan Anna s'alça, la gata s'asseu a la cadira acabada d'abandonar aprofitant el seient calentet i comença a llepar-se les potes per rentar-se la cara, preludi inequívoc d'una migdiada intensa.

–Mmh, quasi me n'oblide. S'ha d'anar a arreplegar Bloom, pots anar-hi tu?

–Doncs, és que jo també em vull assabentar del que parleu. M'ha picat la curiositat –li dic sincerament.

–Ha, ha, ha, t'entenc perfectament. Avisa al cosí Elías i dis-li que vaja ell per Bloom –em diu Anna quan passa pel meu costat.

–Ara ho faig.

Acompanye Anna fins el menjador i faig les presentacions pertinents. Només entrar, el disciplinat coronel s'alça d'immediat, com si tinguera un ressort baix del cul, i saluda Anna.

–Encantat de conéixer-la, senyorrreta Dédalus. La seua fama la prrrecedeix –diu el coronel mentre ofereix una mà a Anna, més recte que un fus.

-Igualment, coronel Ferdinand. A què devem la seua visita? –contesta Anna mentre estreny la mà del militar.

–Tinc una missió perrr a vostés, senyorrreta. Tinc una gran misterrri als Urrrals i crec que sols vosté i els seus parrres el poden rrresoldre.

Els Urals! Com temia, s'acosten problemes (o aventures). Una altra vegada neu, misteri i casos sense resoldre. Espere que aquesta vegada no siga perquè han vist un ésser extremadament

alt i estrany corrent per la neu. Encara que l'experiència amb l'ET puc dir que va ser satisfactòria, de moment ja he tingut prou dosi d'extraterrestres per una temporada.

L'INCIDENT DEL PAS DIÀTLOV

Després de telefonar a Elías i solucionar el tema de Bloom, passe per la cuina i prepare unes begudes i un aperitiu. El coronel accepta de bona gana un got de llimonada que he dut acompanyada d'unes creïlles fregides, uns cacauets i uns pistatxos, tot molt salat. Anna em llança una mirada de tigre, que no vol dir res més que «amb la tensió com la tens no pots menjar tanta sal, oncle». Em faig roig, ja que m'ha agafat amb tres o quatre creïlles fregides la mar de salades dins de la boca.

–Deliciosa, la llimonada, senyorrr Eugene, l'ha feta vosté? –comenta llepant-se els llavis després de fer-ne un bon glop.

–Sí, exacte, de la llimera que tenim al pati de darrere. Cull les llimes i, amb aigua i molt de sucre i gel, la prepare. –Ja no em cau tan malament el senyor Ferdinand. Ara em sembla fins i tot simpàtic.

El coronel creua les cames, recolza les mans als genolls i comença a parlar sobre un misteri que, segons ell, fa més de trenta anys que no es pot resoldre. La seua veu ha canviat i ara és més profunda i captivadora i ompli l'habitació per complet.

–Bé, senyorrreta, cavallerrr, no els vull ferrr perrrdre molt de temps. Anirrré al gra –diu després d'un únic glop de llimonada que li ha servit per buidar el got. Li l'òmplic i esperem atents. La llum del sol de la vesprada baixa i l'habitació comença a quedar-se en una lleu penombra que, juntament amb la veu de baríton del coronel, dona un aspecte més dramàtic encara a la historia. Només el so de les corfes dels pistatxos i els cruixits de les creïlles fregides i els cacauets trenquen aquest moment màgic.

–No sé si coneixen el misteri de la muntanya Morta, també conegut com l'incident del pas Diàtlov –diu el coronel mentre es posa un pistatxo a la boca.
–Aquell cas dels muntanyencs que van morir en estranyes circumstàncies, no? –com sempre, Anna coneix la historia, no podia ser de cap altra manera. Quina malícia fa!
–Sí, exacte, veig que coneix la drrramàtica històrrria –diu el coronel amb cara de sorpresa i marcant encara més, si es pot, la erra.
–Molt per damunt, la veritat. Preferisc que vosté l'explique –diu Anna mentre fa un glop al seu got. Després de beure em mira fent cara de «quina barbaritat de sucre, oncle». I sí, és veritat, tinc tendència a fer les coses molt dolces i en gran quantitat. Sempre em fa por quedar-me curt.
La llum del sol quasi se n'ha anat mentre el coronel parla. Encenem un dels llums de taula i ens preparem per escoltar el relat de Von Wanderschneider.
–Resumint-ho molt (si accepten el cas els passarrré uns paperrrs en què s'explica tot), la històrrria és la següent. El 25 de gener de 1959, nou joves excursionistes aficionats a l'esquí, liderats pel jove Igor Diàtlov, que dona nom al misterrri, se'n van anar d'excursió pels monts Urrrals, exactament a la zona coneguda com muntanya Morta, però mai no van tornarrr. Després de mesos de recerca, van trobar tots els cossos sense vida i en estranyes circumstàncies. Oficialment es va declarar que morriren a causa d'una «poderrrosa forrrça desconeguda». En dir les darreres paraules, la erra ha tornar a sonar més forta que la resta del monòleg, com si volguera fer més dramàtic el final de la història.
–Una poderrrosa forrrça desconeguda? Un monstre? Un ieti?! –pregunte alarmat, sense poder evitar marcar jo també la erra.
–Oncle, per favor –em recrimina Anna per les dues coses, per remarcar la erra com si estiguera burlant-me del coronel i per

traure el tema del ieti. Com de costum, ella no creu en res que no puga ser demostrat per la ciència i, per contra, jo em deixe dur per qualsevol cosa que sone a fantasia o pel·lícula de ciència-ficció. Per altra banda, la meua empatia natural sempre em fa imitar els altres, no ho puc evitar. Tinc tendència a agradar a la gent i se m'enganxen els seus accents com la cola als dits.

–Ha, ha, ha, el ieti! El ieti, diu! No crec, senyorrr Eugene. És possible que foren atacats per la tribu dels Mansi, que viuen per la zona, però tampoc es pot afirmarrr. Si volen els ho conte amb més detall.

–Sí, per favor, endavant –li diu Anna mirant-me de reüll i convidant-me a estar un poc més callat.

–Com ja he dit, el grup va eixirrr el 25 de generrr i se suposa que durant la nit de l'1 al 2 de febrerrr va ser quan va passar la terrible accident en què tots van morrirrr. –Estic segur que ha marcat encara més la erra, pense per a mi mateix. Anna, com a bona professional, ha començat a prendre notes en un quadern.

–Quants n'eren? –pregunta Anna.

–Nou: set homes i dos dones. Tots, menys u, menorrrs de 25 anys.

–Disculpe la interrupció. Continue, per favor.

–No es preocupe, estimada, pregunte tot el que desitge. –El coronel fa un glop a la llimonada que li he tornat a posar i continua la historia. –La tenda de campanya va aparrèixer estripada des de dins, com si intentaren fugirr d'alguna cosa terrible de l'interriorr de la tenda.

–Saps amb què la van estripar? –pregunta de nou la meua neboda.

–Sí, amb un ganivet de cacera que després van trobarrr prop de la tenda –aclareix–. Després caminarrren descalços i amb roba de dormirrr sobre l'espessa neu. A trenta graus sota zero!

–Erràticament? –Anna ja li està pegant voltes.
–Com?
–Si caminaren erràticament o si anaven en una direcció concreta?, si semblava que sabien on anaven?
–Erràticament, no. Anaven cap al bosc properrr –aclareix el militar.
–Molt interessant, continue, coronel.
–Alguns cossos mostraven signes de lluita, de barrralla o d'haverr sigut agredits.
–Alguna cosa més, coronel? –pregunta de nou Anna, sense alçar el cap del quadern.
–Sí, sí, per si fora poc, quatrrre dels joves mostraven continguts importants de rrradició.
–Radiació? Molt estrany, com ho explica?
–No ho sé, perrr això els vull a vostés, senyorrreta, ha, ha, ha –el seu riure és sonor i ens agafa un poc despistats, no ens ho esperàvem. Els dos el mirem perplexos. El coronel se n'adona i es torna a posar seriós. –Segons els investigadorrrs soviètics «una forrrça desconeguda i insuperrrable» va serr la causa de les morts. L'accés a la zona va serr prohibit durrrant molts anys.
–Mmmh, molt interessant. Que el govern haja volgut ocultar-ho indica moltes coses –diu Anna mentre s'alça i comença a passejar per l'habitació mirant a l'horitzó, jugant amb el bolígraf i amb la mà a la barbeta, signe inequívoc que ja li està donant voltes a l'assumpte. –I vol que jo desemmascare aquest misteri…
–Vosté i, si es troben en condicions, els seus parrres, que ja he llegit en els perrriòdics que els ha salvat.
–Crec que amb els meus pares no hi podrem comptar, Ferdinand. Han d'estar a l'hospital i en rehabilitació una bona temporada –diu Anna sense deixar de mirar a l'horitzó.
Matilda, amb cara de son, fa una aparició al menjador. Es para

al llindar de la porta i es posa a llepar-se les potes i a netejar-se les lleganyes. Després s'acosta fins a nosaltres i, quan percep una olor nova, immediatament s'hi acosta a tafanejar la novetat. Tanmateix, quan arriba a les botes militars del coronel fa un bufit d'espant i fuig cap on havia vingut i desapareix pel llindar de la porta. Poc després torna i, de nou, es para en el mateix lloc i es posa, una altra vegada, a llepar-se les potes. Tots mirem en silenci l'espectacle que està fent la gata. Quan acaba, parle jo avergonyit.

–Ho sent –dic excusant la poca delicadesa de la meua gata –no li agraden gens els militars.

–Ha, ha, ha, no es preocupe, Eugene, a mi tampoc no m'agraden gens els militarrrs! –diu entre riallades. Jo immediatament mire Anna ja que no entenc res. Com pot ser coronel i que no li agraden els militars?

–Però, no ve vosté de part de l'exèrcit soviètic? –li pregunte tot sorprés.

–De l'exèrrrcit?! De l'exèrrrcit soviètic? Ha, ha, ha, ho, ho, ho! Com diuen vostés: Ni de conya! –diu amb la seua veu eixordadora. Jo em quede parat. Anna no sembla tan sorpresa.

–Però, vosté no és coronel? –pregunte.

–Ha, ha, ha, és clarrr, arra ho entenc. A mi no m'agraden els militarrrs, però a mon pare sí que li agradaven. Per això em va posar de nom de pila, Corronel. Ma mare em va afegir el segon nom, Ferrdinand. Així que el meu nom complet és Corronel Ferrdinand, ha, ha, ha, però de cap manera soc militarrr. –La rialla de Coronel Ferdinand ressona per tota l'habitació. La gata, en sentir-lo, fuig definitivament del nostre costat.

–Com? –dic perplex sense acabar d'entendre-ho.

–Es diu Coronel de primer nom –m'aclareix Anna–. Tu et dius Eugene Vicens, no? Doncs el nostre convidat es diu Coronel Ferdinand. No és tan difícil d'entendre, oncle.

–Ah… ja. Aleshores, si no ve de part de l'exèrcit, ve de part de

qui... Del govern rus? La KGB? És un espia soviètic? –Anna es posa les mans al cap. No es pot creure tant poc trellat–. Ja calle, ja –dic avergonyit. Immediatament em pose a menjar cacauets i pistatxos i intente amagar-me de les mirades d'Anna i del coronel. Bé, de Coronel, Coronel Ferdinand.

–No es preocupe, Eugene. Mai no havia pensat que el meu aspecte fera aquesta sensació tan militarrr. És verrritat que m'agrada la disciplina i l'orrrdre, però d'això a que m'agrade disparrrarrr una arrma per matarrr a algú hi ha una gran distància –diu somrient.

Es posa a ploure. El so de la pluja inunda l'habitació. De tant en tant se sent un tro i un llamp posterior il·lumina l'estança.

–Crec que el senyor Ferdinand el que vol és filmar un documental i dur-m'hi com a detectiu per veure si desvelem el misteri davant les càmeres, no és així, Coronel? –diu Anna.

–Oh, exacte! Perrrò com ho ha sabut? Això és... és incrrreïble! Al·lucinant!... –m'encanta quan els adults es queden estupefactes per les habilitats d'Anna.

–Bé, pocs directors de documentals hi ha que tinguen un nom tan curiós i que hagen fet un bon documental sobre l'accident de Txernòbil, Ferdinand. Així que ara és a vosté a qui la fama el precedeix. No recordes que t'ho vaig contar, oncle? Allò d'aquell director alemany que havia aconseguit fer el primer documental sobre el desastre de Txernòbil? –em diu.

–Eh? Sí, sí, em sona... –dic per dir alguna cosa. A hores d'ara, desapareguts els pistatxos i els cacaus, només pense a acabar-me les creïlles fregides i fugir d'ací amb l'excusa d'anar a dur-ne més.

–Oh, quina alegria que l'haja vist, senyorreta Anna! Va serr un treball molt dur, s'ho pot imaginarrr. No ens van deixarrr entrarr a Ucraïna i ho vam haverr de filmarr tot amb maquetes. Va quedar bastant creïble, crec jo.

–Sí, un treball excel·lent, Ferdinand. Però tornem al pas Diàtlov,

per favor, encara queda molt per explicar, no és així?
–Oh, i tant. La idea és que vosté i el senyor Eugene, si ell vol, m'acompanyen a la república de Komi, a la muntanya Morta, a gravarrr el documental. Allí vosté investigarrrà els fets sobre el terreny i podrà desvelar aquest misterrri d'una vegada per sempre.
–Uf, una altra vegada neu i muntanyes –diu Anna amb gest cansat. Jo la mire amb alegria perquè estic desitjant que rebuge l'oferta i que ens quedem a casa una bona temporada.
–La idea és que passem la mateixa nit, de l'1 al 2 de febrerrr, en el mateix lloc on van desaparéixerrr els joves muntanyencs i intentem desvelarrr el misterrri.
–La idea és molt temptadora, Ferdinand, però crec que li hauré de dir que no.
–Perrrò... perrrò estava vosté prenent notes... Jo... jo creurrre que... –diu Ferdinand visiblement afectat. A Anna li sap greu decebre'l, però te motius suficients per rebutjar l'aventura.
–Necessite un poc de descans i vull estar al costat dels meus pares aquestes setmanes.
–Bé, si és per això ho entenc, senyorrreta Anna. Hi ha alguna cosa que puga ferrr o dirrrr que la faça canviarrr d'opinió? Sense vosté aquest documental no té sentit –pregunta un Ferdinand encara entristit.
–Crec que no hi ha res que em faça canviar d'opinió –contesta Anna tancant el quadern amb un gest que vol dir que tanca l'assumpte.
Just després que Anna faça aquest gest, toquen a la porta. Jo m'espante un poc, no espere a ningú. Últimament, cada vegada que sona el maleït timbre no puc evitar sobresaltar-me. Quan em calme m'alce per anar a obrir. Anna s'alça també i agafa el pitxer de llimonada per reomplir el got del convidat. Qui deu ser ara?

Altres títols de la colecció:

Text: Miguel Á. Giner Bou
Dibuixos: Núria Tamarit
Xulia Vicente

Texo: Miguel Á. Giner Bou
Dibuixos: Susanna Martín